

[Alfred Jensen.]

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at det område, man her bevæger sig på, er et særdeles farligt felt. Det er et område, hvor folk her i landet altid har reageret og reageret kraftigt. Det er ikke alene i den nyere tid, der har været protestbevægelser i gang mod skatterne. Hele historien viser jo, hvordan folket den ene gang efter den anden har rejst sig mod dem, der har skrevet skatter ud uden tanke på de menneskers tarv, der skulle betale. Der var sågar en konge, der fik en sten i hovedet og et spyd gennem siden, og det skete endda på et fredeligt sted, i en kirke. Det skulle man tænke over og forstå, at danskerne ikke har forandret sig så særlig meget, og at når skatteudskrivningen er kommet så langt ud, kan man komme ud for ting, man ikke kender. Det tror jeg man skal tage i betragtning, inden man går videre ad den vej, man har betrådt med visse kvaler og ubehageligheder det sidste par år.

Vi har naturligvis ikke noget imod de ændringer, der er foreslået dels gennem lovforslaget og dels gennem de stillede ændringsforslag, fordi det altsammen betyder en lille smule lempeligere behandling af skatteyderne, specielt når det drejer sig om dem med de små indtægter, men det er ikke tilstrækkeligt. Lad mig tage blot en enkelt ting: lønmodtagerfradraget. Det er ikke nogen løsning på de vanskeligheder, skatteyderne står overfor, og der er store kategorier af arbejdere, for hvem det overhovedet intet betyder, fordi de i forvejen har ret til at trække smudstillæg og skifteholdstillæg m. v. fra, og det er et spørgsmål, om ikke store dele af vore industriarbejdere slet ikke får fordel af dette. Det forekommer mig ikke at være den rigtige form, man her har valgt. Jeg tror, at adskillige arbejdere vil komme i den situation, at lønmodtagerfradraget kun er en skueret, men jeg er klar over, at der findes lønmodtagere med store indtægter, som slet ikke har de udgifter, almindelige arbejdere har ved at bevæge sig fra deres bopæl til deres arbejdsplads, og som alligevel får det fradrag. Hvad mener man om en direktør, der kan blive hentet i bil og blive bragt hjem i bil til og fra sin arbejdsplads og ofte kan æde på firmaets regning? Han skal vel også have lønmodtagerfradraget på 300 kr., selvom han ikke har brug derfor — jeg kan ikke læse betænkningen og ændringsforslaget på anden måde —, men de arbejdere, der virkelig har hårdt og krævende arbejde og virkelig store omkostninger udover det rimelige for at opretholde deres fortjeneste

og gøre deres arbejde, får altså en ringe lettelse efter dette forslag, hvis de overhovedet får nogen.

Jeg kan også drage en anden side af sagen frem. Dette fradrag er motiveret med de udgifter, man kan have ved at færdes mellem hjem og arbejdsplads, ikke med skattesnyderi, ikke for at yde en smule retfærdighed overfor dem, der ikke kan undrage sig skattebetaling af den fulde indtægt. Det er begrundelsen for fradraget. Samme begrundelse kunne man anvende overfor mange handlende og småhåndværkere. De har allesammen de samme ulemper og udgifter, de samme vanskeligheder, men dem tages der ikke hensyn til, og derfor forekommer det mig, at man har været uheldig med udformningen af dette forslag. Efter min opfattelse havde det været bedre, om man havde rørt ved forsørgerfradraget. Det har man kun puslet lidt med en enkelt gang, idet man forhøjer de 1600 kr. til 1800 kr. og de lavere beløb med en lignende forhøjelse. Men det har ikke givet den lettelse i skattebyrden, som man moralsk skylder folk med små indtægter. Mit parti har ved flere lejligheder talt for de krav, der er stillet rundt omkring fra arbejdspladserne om, at ingen arbejder kommer til at betale flere ører i skat pr. fortjent krone, end han gjorde før, og vi har også stillet ændringsforslag, der tog sigte herpå.

Vi har i år ligesom tidligere stillet ændringsforslag, fordi vi mener, at man bør nå frem til en lettelse i beskatningen af folk med små og mellemstore indkomster. Vi har til dette formål stillet ændringsforslag udenfor betænkningen, 6 ændringsforslag. Det første går ud på, at de fradragsbeløb, der findes i skatteloven af 1922 i § 8, stk. 1—6, forhøjes med 85 pct., og forhøjelsen gælder naturligvis også de indtægter, for hvilke der kan gives fuldt eller delvis nedslag. De 85 pct. betegner den stigning, der er sket i prisniveauet fra året 1922 til oktober i år. I juli 1922 var pristallet 199, i oktober i år var det 369. Vi har foreslået denne forhøjelse på 85 pct., fordi vi hermed ajourfører de fradragsbeløb, der var gældende i henhold til skatteloven af 1922. Vi vil ikke dermed have sagt, at vi anerkender rimeligheden og tilstrækkeligheden af disse beløb, men vi mener, at hvis vi gennemfører en sådan ajourføring, kan der ske en lettelse i beskatningen for de mindre-bemidlede, og så bliver der vel tid til at nå frem til en endelig løsning af, hvor store fradragsbeløbene skal være. Jeg erindrer igen om, at vi i det sidste par år har gennemført en sådan ajourføring både på det ene